

Govor Mag. Miroslava Mozetiča, predsednika Ustavnega sodišča Republike Slovenije

Dan samostojnosti in enotnosti, Cankarjev dom, 23. december 2015

»O domovina, ko te je Bog ustvaril, te je blagoslovil z obema rokama in je rekel: Tod bodo živeli veseli ljudje! Pesem bo njih jezik in njih pesem bo vriskanje! Kakor je rekel, tako se je zgodilo. Božja setev je pognala kal in je rodila - zrasla so nebesa pod Triglavom!« (Ivan Cankar, Kurent).

Spoštovani predsednik države gospod Borut Pahor, spoštovani predstavniki ljudstva, gospe in gospodje poslanci, spoštovani predstavniki izvršilne in sodne veje oblasti, spoštovani predstavniki verskih skupnosti, "lubi Slovenci", državljanke in državljanji! Pa se danes vprašajmo: Ali smo to Cankarjevo videnje uresničili? Ali smo le sanjali?

Danes je pravi dan za to vprašanje, saj praznujemo dan samostojnosti in enotnosti, kot spomin na tisti veličastni dan pred 25. leti, ko smo 23. decembra 1990 na plebiscitno vprašanje: Ali naj Republika Slovenija postane samostojna in neodvisna država? odgovorili z: DA. In tako nas je odgovorilo 1.289.369. Proti je bilo le 57.800 glasov.

Brez dvoma smemo trditi, da smo tisti dan Slovenke in Slovenci pa tudi drugi prebivalci tedanje Republike Slovenije izkazali enotnost in trdno odločenost in pogum, da uresničimo sanje in hrepenenja mnogih, da ustanovimo lastno državo. Nismo zamudili zgodovinske priložnosti, ki se nam je ponudila. Vsi vemo, da je bil to zelo razburkan čas, da je v vzhodni Evropi vrelo, da je padel berlinski zid, da je bil to čas demokratičnih vstaj v vseh evropskih državah s komunističnim totalitarnim režimom.

Bili smo veseli in srečni, vriskali smo in peli. Mislim, da je prav, da smo tudi danes veseli in srečni, ne le zaradi spominjanja na ta dogodek, temveč predvsem zato, ker imamo lastno državo. Niso vsi narodi tako srečni. Zato moramo biti nanjo ponosni. Samo ta država je naša, pa čeprav včasih prej mačeha kot mati. Imeti lastno državo je nekaj veličastnega, je pa tudi velika odgovornost. Kajti ni vseeno, kakšna je država.

Prepričan sem tudi, da se na plebiscitu nismo odločili za kakršnokoli državo. Samo da je. Ne. Pred ustanovitvijo lastne države smo živeli v državi, za katero smo v Temeljni ustavni listini o

samostojnosti in neodvisnosti Republike Slovenije zapisali, da ne deluje kot pravno urejena država in da se v njej hudo kršijo človekove pravice, nacionalne pravice in pravice republik in avtonomnih pokrajin in da v takšni državi nočemo živeti, ter slovesno izjavili, da bo Republika (država) Slovenija zagotavljala varstvo človekovih pravic in temeljnih svoboščin vsem osebam na njenem ozemlju.

Kakšno državo hočemo ustanoviti, smo zapisali tudi v vrsti dokumentov, ki so bili objavljeni pred plebiscitom. Tako so bili v 57. številke Nove revije leta 1987 objavljeni prispevki za slovenski nacionalni program, v katerih so avtorji zahtevali opustitev komunističnega sistema in uvedbo politično pluralističnega demokratičnega sistema in svobodnega socialno-tržnega gospodarskega reda. Aprila 1988 je sledila "Pisateljska ustava", tej v marcu 1990 "Demosova ustava". Potem smo imeli v aprilu 1990 prve demokratične večstrankarske volitve, ki so se zaključile maja 1990 s konstitutivno sejo novoizvoljene republiške skupščine.

V tem obdobju in pred plebiscitom smo jasno izoblikovali vrednostna izhodišča, vrednostne temelje nove samostojne države: država naj bo pravna in socialna, naj temelji na delitvi oblasti, na demokratičnem političnem sistemu, na spoštovanju človekovega dostojanstva, kot temelja vseh človekovih pravic in svoboščin, zagotavlja naj spoštovanje človekove politične, duhovne in gospodarske svobode.

Odločitev na plebiscitu je bila zato že vsebinska, vrednostna. Nismo odločali le formalno o ustanovitvi države, temveč smo se tudi že jasno opredelili, kakšno državo hočemo ustanoviti. Ustava, ki bo drugo leto praznovala (25) petindvajset let, je vse to le potrdila. Prepričan sem, da smo na vse to lahko ponosni. Petindvajset let je minilo od plebiscita, drugo leto bo petindvajset let od razglasitve samostojne in neodvisne države.

Ponovno vre, vse je v gibanju, in kot pravijo politiki, razmere so težke in zapletene. Vre tudi v širši skupnosti – v Evropski Uniji, v katero smo vstopili tudi in predvsem zaradi varnosti in zagotavljanja spoštovanja človekovega dostojanstva in političnih ter gospodarskih svoboščin, spoštovanja različnosti. Zgleda, da se spet vse spreminja.

Pred nami so novi izzivi, a kot da ne najdemo odgovorov. Kot da tavamo, kot da smo zašli, ne vemo kam in kako, kot da nimamo vizije, ne zmoremo tiste smelosti in enotnosti, kot smo jo zmogli v tistih prelomnih časih pred 25. leti. Zato je ob tej obletnici prav, da se vsaj vprašamo, ali smo uspeli ustvariti takšno državo, kot smo si jo zamislili in v ustavne dokumente tudi zapisali pred 25 leti. Temu nujno sledi vprašanje, kako naprej.

Če želimo pošteno oceniti prehojeno pot, se ne smemo vprašati: kaj je šlo narobe, kaj je iz obljub in pričakovanj nastalo, temveč, kaj sem jaz, kaj smo mi storili narobe, in ali smo storili vse, kar bi morali. Otresti se moramo hlapčevskega in kalimerovskega mišljenja in ne iščimo krivcev izven sebe, ne iščimo zunanjih sovražnikov.

Mi smo odgovorni za to državo in nihče drug! Kar je šlo narobe, je naša krivda in naša odgovornost. Seveda to ne pomeni, da smo odgovorni vsi v pomenu, da ni nihče odgovoren. Ne, pristojnosti in odgovornosti so jasne. Imamo Državni zbor, ki sprejema zakone, imamo vlado, ki mora vladati in imamo sodstvo, ki mora soditi. In smo državljani, ki gremo ali ne gremo

na volitve.

Ustanovitev samostojne države naj bi bila v prvi vrsti tudi prelom s starim komunističnim totalitarnim sistemom in vzpostavitev novega na človekovem dostojanstvu temelječega vrednostnega sistema. Jasno je bilo, da to ne bo šlo čez noč, in z deklaracijami, temveč da je to proces, tranzicija – prehod.

Parlamentarna skupščina sveta Evrope je že leta 1996 v posebni resoluciji (Ukrepi za razgradnjo dediščine komunističnih totalitarnih sistemov) opredelila cilje tranzicije, ki so:

vzpostavitev pluralne demokracije, temelječe na vladavini prava in spoštovanju človekovih pravic in različnosti.

Dodatek OPS:

Resolucija Parlamentarne skupščine sveta Evrope 1996 je takole zapisana v začetku:

"1. Dediščine bivših komunističnih totalitarnih sistemov se ni lahko rešiti. Na institucionalnem nivoju ta dediščina zajema (čezmerno) centralizacijo civilnih institucij, birokratizacijo, monopolizacijo in prekomerno regulacijo; na nivoju družbe pa sega od kolektivismu in konformizmu do slepe pokorščine in drugih totalitarnih miselnih vzorcev. Na takšnih temeljih je težko vzpostaviti civilizirano, liberalno in pravno državo. Zato je stare strukture in miselne vzorce potrebno odpraviti in preseči."

2. Cilji tega tranzicijskega procesa so jasni: ustvariti pluralne demokracije, ki temeljijo na vladavini prava in spoštovanju človekovih pravic ter raznolikosti. Pri tem procesu je potrebno upoštevati tako načela subsidiarnosti osrednje oblasti, svobode izbire, enakosti možnosti kot tudi ekonomskega pluralizma in transparentnosti postopka odločanja. Tako so delitev oblasti, svoboda medijev, varstvo zasebne lastnine in razvoj civilne družbe le nekatere izmed sredstev, ki jih lahko uporabimo pri doseganju ciljev kot so decentralizacija, demilitarizacija, demonopolizacija in debirokratizacija.

3. Nevarnosti, da proces tranzicije ne uspe, so mnogovrstne. V najboljšem primeru lahko oligokracija prevlada nad demokracijo, korupcija nad vladavino prava in organizirani kriminal nad človekovimi pravicami. V najslabši različici lahko pride do »žametne restavracije« totalitarnega režima, če že ne do nasilnega strmoglavljenja porajajoče se demokracije. V takšnem najneugodnejšem primeru bi nov nedemokratski režim neke večje države prav lahko predstavljal mednarodno grožnjo njenim šibkejšim sosedam. Ključ do miroljubne koeksistence in do uspešnega procesa tranzicije namreč leži v vzpostavitvi občutljivega ravnotežja pri zagotavljanju pravice brez iskanja maščevanja."

Spoštovani predstavniki vseh vej oblasti, dragi Slovenci! Vprašajmo se, ali smo bili pri tej nalogi uspešni. Petindvajset let je že doba, ki dopušča vsaj vmesno oceno. Odgovor bo gotovo različen in tu ni pričakovati enotnosti.

Če poslušam politike, medije, gospodarstvenike, kulturnike, delavce, kmete, upokoјence, mlade ... zaznam različne odgovore, vendar večinsko negativne: ne, nismo uspeli, pričakovali smo več. Ker nisem politik, pa tudi moja trenutna funkcija zahteva zadržanost pri ocenjevanju, si bom pomagal z že omenjeno resolucijo, ki je svarila in opozarjala na posledice neuspešne tranzicije. Tako so v resoluciji zapisali:

»Nevarnosti (posledice) neuspešne tranzicije so večplastne. V najboljšem primeru oblast oligarhije namesto demokracije, korupcija namesto vladavine prava in organiziran kriminal namesto človekovih pravic. V najslabšem primeru pa je rezultat neuspešne tranzicije žametna obnove (revolucija) totalitarnega režima, če ne celo nasilna odstranitev mlade demokracije.«

Težko je ne pritrditi tistim, ki pravijo, da se kažejo v večji ali manjši meri vse našete posledice. Toda, spoštovani, naš odgovor na to ne sme biti razočaranje nad državo ali v misli, da bi bilo bolje, da je ne bi ustanovili, ker da je ne znamo upravljati, ker ne vemo, kaj z njo. Nujno pa se bomo morali vprašati po vzrokih, kaj je bilo narobe, kaj smo spregledali. A ponovno poudarjam, ne iščimo krivde izven sebe. To je nezrelo in hlapčevsko, saj smo v lastni državi vendar mi gospodarji in zato tudi za vse odgovorni.

Ko razmišljam o teh problemih, se mi vedno zastavi vprašanje, ali smo vsa tista vrednostna izhodišča oziroma vrednostne temelje naše družbe, ki smo jih zapisali v ustavi, sprejeli za svoje, ali smo jih posvojili, ponotranjili in jih zato uresničujemo ali so to le lepe deklaracije, lepi okraski. Gre za vprašanje, ali sprejemamo in seveda spoštujemo vsaj tisti minimum skupnih osnovnih vrednot, ki so nam ne nazadnje skupna že tisočletja. Gre tudi za vprašanje, ali je naša družba zdrava.

V odgovor na vprašanje ponujam nekaj misli, ki niso moje, pa se je težko ne strinjati z njimi: (citiram)

"Slovenski javni prostor bolj kot kadarkoli prej potrebuje odkritost, resnicoljubnost, samokritičnost, predvsem pa nalezljivo iskrenost in neomajno odločnost. Znotraj vedno znova omenjane ideološke razklanosti imamo opravka z odsotnostjo elementarne poštenosti, pravičnosti, strpnosti, dialoškosti in odgovornosti, a tudi z odsotnostjo prepotrebne vizije kaj in kako naprej. Naš glavni problem ni v tem, kaj počnejo drugi z nami, temveč kaj počnemo mi (Slovenci) sami s seboj.«

Trde so te besede, morda pa ravno zato, ker so resnične. (In nadaljujem s citatom)

"Vendar, da ne bo pomote. Ni vse narobe. Nismo namreč kar vse povprek v moralni krizi vse državljanke in državljani; v krizi je predvsem javni prostor, tisti osrednji politični, medijski, znanstveni, umetniški in civilni prostor razpravljanja, dogovarjanja, upravljanja in odločanja, kjer je, kot se zdi, vse dovoljeno, in nič, prav nič prepovedano. Glavni krivci za moralni vakuum, v katerem buhti gola brutalnost volje do moči, so politične, gospodarske, finančne, pravne, medijske, religijske in v precejšnji meri, žal, tudi intelektualne elite, torej najbolj izpostavljene in vplivne plasti sleherne demokratične družbe."

(Vzeto iz: Borut Ošljaj: Svetovni etos in slovenski javni prostor; Svetovni etos: globalno in lokalno, Ljubljana 2013).

In naj tudi sklenem s tujo mislijo:

"Nujno je, da popravimo, uredimo, izboljšamo, pospravimo in obvladamo moralni kaos v svojih glavah in srcih.« (Marko Pavliha, 3.kongres gibanja svetovni etos Slovenija o soglasju o temeljnih vrednotah za prihodnost slovenske družbe).

Spoštovani. Trdno sem prepričan, da bomo iz naše države naredili uspešno državo, raj pod Triglavom, le če bomo dosledno uresničili, uveljavili in spoštovali vrednostne temelje in načela, katerim smo se zavezali na plebiscitu, ko smo glasovali za samostojno državo Slovenijo. Druge poti ni! Ali jih bomo uresničili, je odvisno samo od nas, in uresničimo jih lahko le v svoji državi. Naj sklenem z iskrenimi čestitkami vsem državljanom in državljanom ob današnjem prazniku dnevu samostojnosti in enotnosti. Bodimo ponosni in veseli na lastno državo, saj je, kakor je zapisal Cankar: "Bog ustvaril paradiž za domovino veselemu rodu"!

Iz tega govora ob obletnici plebiscita je možno razbrati te grozljive stvari, o katerih na teh straneh pišemo že leta. Predsednik Ustavnega sodišča ne zanika, celo pritrjuje, da **je v Sloveniji oligokracija prevladala nad demokracijo, korupcija nad vladavino prava in organizirani kriminal nad človekovimi pravicami.**

BRAVO, gospod Mozetič, predsednik Ustavnega sodišča za pogum, da ste povedali to, kar nekateri vemo že dlje časa in smo na to tudi opozarjali. Seveda pa smo za to v montiranih kazenskih postopkih že več kot desetletje, izgubili smo kariere, eksistenco in mediji so nas polivali z najbolj smrdljivo boljševidično gnojnico.

<http://www.youtube.com/watch?v=LPgWkiVduFM>

To je video, ki je nastal leta 2012, ko je želel Ladislav Troha doseči soočenje s "TOP" kandidati leve in desne nomenklature, da bi jim pred kamerami nalil čiste vode. Seveda so mediji naredili vse z ignoranco, cenzuro in diskreditacijami, da ljudje niso niti vedeli, da kandidira, niti ni bilo nobene reklame za to, kar je povedal v tem in še enem videu, ko je tudi razložil ljudem, da jih ne bo cukal za rokav, da bi prispevali podpise za kandidaturo.

Dejal je, da če ne bo iz dveh videov jasno, kaj je problem te države in ljudje ne bodo podprli kandidature, ko je šlo zgolj za soočenja z nameščenci oligarhije, pač tega ne bo. In ga ni bilo, Slovenija pa je tonila naprej. Naj poslušajo vsi oblastniki, kaj je bilo v tem videu povedanega. Povsem natančno tudi to, kar je ugotovil predsednik Ustavnega sodišča. Po treh letih pravi, da se ne da zanikati, da se niso vse našteve posledice neuspele tranzicije zgodile v Sloveniji, na

kar je opozarjala Resolucija parlamentarne skupščine sveta Evrope 1096.

Je pa vprašanje, kaj bo sledilo. Ugotavljanje stanja ni dovolj, pomembno je sestiti za skupno mizo in predlagati rešitve, da se to abnormalno stanje prekine, ker je nevarno, da se slabo nadgradi še s čim. Naprimer z nasiljem, ker je narod dovolj razdeljen, med sabo sprt in jezen. Na način, da se izloča vse, ki imamo predloge in se nas celo [kazensko preganja](#), ker si drznemo govoriti resnico, ne bo možnosti za pameten izhod.

Predsednik Ustavnega sodišča je pravilno ugotovil, da Slovenija nima vizije. To je neresnica, saj že nekaj let VIZIJA obstaja in tudi potrebni koraki, kako jo uresničiti. Problem je, kar ta VIZIJA ni nastala v oblastniških strukturah, koraki, vsaj prvi pa razgrajujejo njihove monopole in jim jemljejo vzvode odločanja iz rok. Kako pa lahko drugače dosežemo korenite, pozitivne družbene in politične spremembe, če ne tako, da se osvobodimo stare boljševistične miselnosti najprej v vseh vrhovih državne in javne uprave ter v državnih podjetjih, celotno družbo očistimo boljševističnih navlak in dosežemo preporod na čelu z ljudmi, ki bodo vsem zgled odličnega dela, pravičnosti in moralnosti ter izrabi zares po volji ljudstva, ko bo ljudstvo preko končno vladalo?

VIZIJA ZA SLOVENIJO

(Časovno obdobje 10 let)

SLOVENIJA BO V PREDVIDENEM ČASOVNEM OBDOBJU POSTALA SAMOSTOJNA, V VSEH POGLEDIH MOČNA, NEODVISNA IN SUVERENA DRŽAVA ZADOVOLJNIH IN USTVARJALNIH LJUDI. V NJEJ BO POLNO DELOVALA PRAVIČNA PRAVNA DRŽAVA. VSE POMEMBNE POLOŽAJE V DRŽAVI IN DRUŽBI BODO ZASEDALI NAJBOLJŠI KADRI, IZBRANI PO NAČELU POZITIVNE KADROVSKE SELEKCIJE - RESNIČNE STROKE IN DOBRE MORALE TER ETIKE. V SLOVENIJI BOMO LJUDJE SVOBODNI, VARNI, USPEŠNI TER DUHOVNO IN MATERIALNO BOGATI. SAMI BOMO ODLOČALI O VSEH POMEMBNIH VPRAŠANJIH ZA NAŠO USODO, SREČNI BOMO Z LJUBEZNJO V DRUŽINAH IN NASPLOH S SOLJUDMI. NAŠE ŽIVLJENJE IN DELO BO POTEKALO V SIMBIOZI Z NARAVO, KI BO VSE BOLJ ČISTA IN JO BOMO SKRIBNO OHRANJALI ZA NASLEDNJE RODOVE.

Zavožena Slovenija 2016

Prerrojena Slovenija 2026

Kliknite na [VIZIJO](#)

Mar res kdo misli, da lahko telo ozdravi, ne da izrežemo iz tega bolnega telesa rakasto tvorbo, ki jo je povzročila negativna, klientelistična in nepotistična kadrovska selekcija? Ali to storimo na najbolj možen [alternativen način](#), ali pa nas bo vse skupaj vzel zlodej. Zapomnite si teh besed. In ne pozabite, kako je treba o svojem narodu govoriti:

"Prizadevajmo si, vsak po svojem stanu, pošteno in prav po krščansko živeti, kakor so naši predniki, stari Slovenci, živeli. Slovenci so bili od nekdanj dobrega, usmiljenega srca; radi so potrebnim pomagali in sosedom dobro storili. Slovenci so bili od nekdanj pridni delavci, ki so polje marljivo obdelovali in živino lepo redili. Krivico komu storiti, jih je bilo strah. Pokažimo tudi mi, da smo POŠTENIH OČETOV, POŠTENI SINOVI!"

Anton Martin Slomšek

Včlanitev v vaše Gibanje OPS je možno narediti [TUKAJ](#), ker samo zedinjeni, poenoteni v naših hotenjih, brez prerivanja, z enotnim delom za skupno dobro, bomo končno zmagali. Tako slovenski narod kot vsak član te naše velike širše družine.

Ekipa OPS

p.s.

"Čas je za osvoboditev"

Predsednik SDS-a Janez Janša je bil osrednji govornik na slovesnosti Združenja za vrednote slovenske osamosvojitve (VSO), kjer je poudaril, da je po četrto stoletja od osamosvojitve potreben nov korak. "Pred 25 leti smo se osamosvojili, danes je čas, da se osvobodimo," je dejal Janša.

Vir: RTV SLO

Ni pa povedal, od česa se je treba osvoboditi in kako bi on to storil. Če misli, da je osvoboditev za narod to, da gredo dol obstoječi nameščenci in bi namestil svoje, se je krepko zmotil, saj je skrajni čas, da nihče več nikogar ne namešča, ampak bodo vsa, tudi najodgovornejša mesta začeli zasedati najboljši med najboljšimi na temelju znanja, sposobnosti in srčnosti ter programov, ki jih bodo ob kandidaturi predložili na področju, ki ga strokovno obvladajo, v katerih bo zapisano vse, kar je treba za reševanje problemov in predvsem vzrokov, ki so jih povzročili.